

Třeboňsko – chráněná krajinná oblast, která se rozkládá na jihovýchodní části naší republiky, je považováno nejen za centrum českého rybníkářství, ale je také ptačí oblastí a významným ptačím územím. Výsledkem je důmyslná síť umělých stok a velké množství rybníků. K jednomu nejstaršímu velkému rybníku, který se jmenuje Dvořiště, se vypravíme do vesničky Smržov u Lomnice nad Lužnicí za dlouholetým chovatelem holubů panem Václavem Hořejšem.

Na návštěvě u chovatele na Třeboňsku

▲ Jak začal Váš „holubářský“ život?

Narodil jsem se v říjnu roku 1938 v Šalmanovicích, které je vzdálené od Třeboně asi 15 km, směrem k Novým Hradům. Když mi bylo 10 let, tak jsem získal první holuby plemene český stavák černý sedlatý a holubice český stavák červený rovný od pana Martina Šímy ze Šalmanovic. To byli holubi, kteří lítali do polí. Holub třikrát zatleskal, slepil a padal k zemi, to už se dneska nevidí. Můj otec choval králíky belgické obry, dodnes si pamatuji na jeho pěknou králíkárnou. Já mu jednoho dne králíky z kotce vystěhoval a dal tam ty moje první dva holuby. Pak otec udělal na dvoře boudu na seno pro králí-

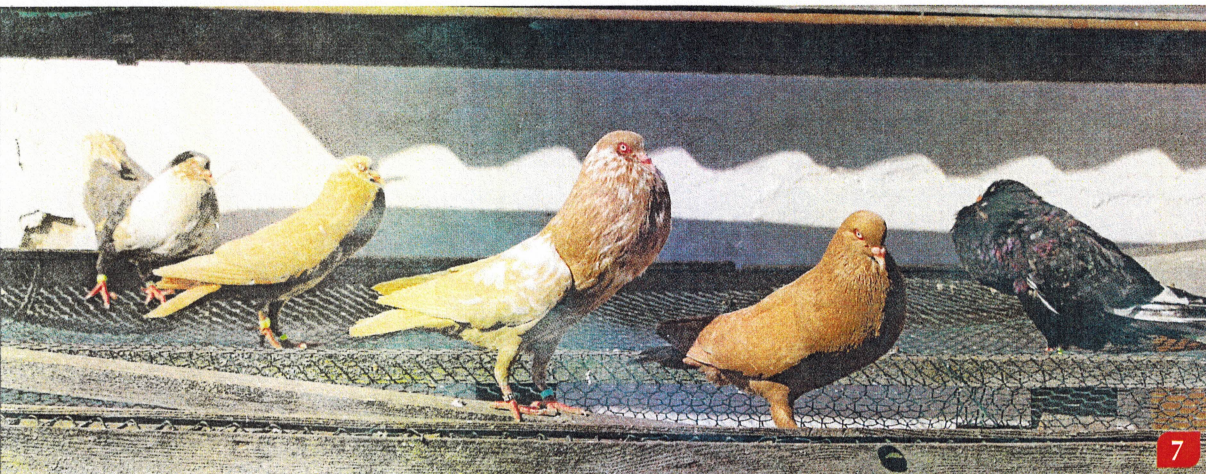
„Čeští staváci černí tygři mi doslova učarovali.“

ky a já mu tam opět dal holuby. Otec pak přepažil a na jedné půlce mi udělal holubárnu asi metr širokou a dva metry dlouhou, kde jsem měl pak holuby. A tady začala moje dlouholetá holubářská éra, která trvá již 70 let. Ze začátku jako malému klukovi se mi líbili snad všichni holubi, a když jsem chtěl, tak jsem si je sehnal. Měl jsem třeba moravské pštrosy modré, ale vždycky jsem k tomu měl nějaké české staváky, ti mi přirostli k srdci, byli to staváci žlutí, červení a jiné barvy. Ze Šalmanovic jsme se s rodiči přestěhovali do Veselí nad Lužnicí. To byl rok 1953 a já se rozhodl jako 15letý stát se členem svazu chovatelů v Soběslavi.

Býval jsem takový holubář, který nevydržel u jednoho plemene holubů. Holuby jsem křížil a čekal jsem, co z toho vznikne. Když mi bylo asi 18 let, tak byli v módě němečtí výstavní holubi. Tenkrát jsem si ze Soběslavi přivezl holubici a v Brně toto plemeno inzeroval nějaký pan Suchomel, tak jsem vzal motorku a jel na ní do Brna pro holuba – samce německého výstavního. Odchovy z tohoto páru jsem vystavoval v roce 1958 na národní výstavě konané v Brně.

▲ Pak ale přišla změna bydliště i plemene.

Ano, když mi bylo 22 let, to byl rok 1960, tak jsem se oženil a přestěhoval se do Lomnice nad Lužnicí. Tam jsem se stal členem místní organizace chovatelů. Holuby jsem měl

u tchyně, a když jsme tam v roce 1967 koupili dům na náměstí, tak první, co jsem do domu stěhoval, byli holubi. Pak jsem si udělal klece na kanáry, které jsem také choval. Ale nejenom je, i králíky činčily velké, stříbrné lišky, nutrie a norky. O to o všechno jsem se stihl starat a při tom ještě opravoval dům. Pak mě němečtí výstavní holubi přestali bavit a začali se mi líbit prácheňští káníci. Tak jsme jeli se švagrem na motorce do Prachatic a koukali po střechách, kde jsou tito holubi. Od zdejších chovatelů přivezli asi 10 prácheňských káníků černých. Ty jsem choval poměrně dost dlouho, asi 10 let, do roku 1966. Pak jsem uviděl jednoho dne na výstavě české staváky černé tygry. Ti mně učarovali, a tak jsem je začal shánět. V té době to byli ještě holubi s černými zobáky, a ty se mi nedařilo odstranit. Nikdy jsem neodchoval holuba, aby byl pěkně kreslený. Až v roce 1976 jsem se dozvě-

děl o příteli Jaroslavu Jindrovi z Bošilce, a tak jsem od něho přivezl několik kusů českých staváků černých tygrů. Tím začala moje éra chovu českých staváků černých tygrů. Ze začátku se mi moc nedařilo, byl jsem rád, když jsem odchoval jednoho či dva pěkné holuby černé tygry, a to byla pro mě vzácnost, byl jsem moc rád, že mi to trochu jde. Holuby jsem začal vystavovat na místních výstavách tady v okolí jako je Soběslav, Třeboň, Frahelž, České Budějovice, Horní Stropnice a další.

V Lomnici jsem vykonával funkci hospodáře, tehdy se ještě dávalo krmení, registrátora králíků a pak i funkci předsedy organizace. Uspořádali jsme jednu výstavu, bylo to velmi náročné, museli jsme si pronajmout prostor. Po převratu v roce 1989 se přestalo dávat chovatelům levné krmení, o chovatelství přestal být zájem, a tak jsme v Lomnici nad Lužnicí ukončili činnost a já jako jediný přešel do spolku chovatelů v nedaleké Frahelži, kde jsem členem dodnes.

▲ **Co Vás čekalo ve Frahelži?**

Do frahelžské organizace jsem přišel právě v době, kdy byl předsedou vynikající, pracovitý a zapálený chovatel Josef Kopačka. Několik let jsem byl zde jako řadový člen a nyní asi již

3

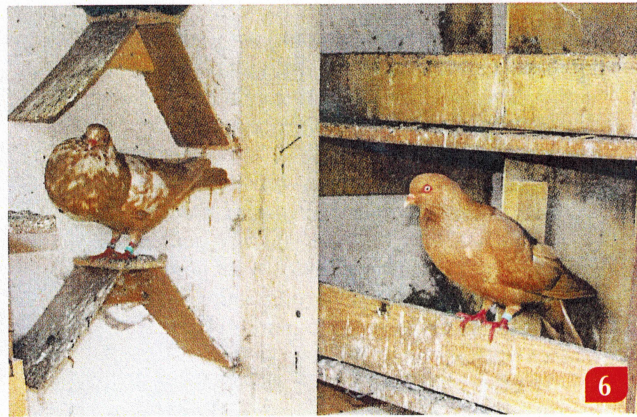

4

10 let vykonávám funkci předsedy ZO ČSCH z. s. Frahelž, která má v současnosti 16 členů, z toho jsou tři ženy. Nejstarším členem je u nás Jaroslav Jindřich z Bošilce, který je též členem jihočeské pobočky klubu českých staváků. V současné době je naším významným členem Bohuslav Prokeš z Třeboně, který chová holuby brněnské voláče a české čejky a pravidelně se zúčastňuje celostátních a evropských výstav, kde získává pěkná ocenění. Máme ale problém, nemůžeme sehnat žádného mladého

5

6

1 Václav Hořejš před svým holubníkem s voliérou

2 Čeští staváci žlutí tygři, zprava spíše žlutý holub bez tygrování, což dokazuje, že chovat tyto holuby není jednoduché.

3 Český stavák černý tygr

4 Český stavák žlutý tygr v detailu

5 Holoubata českých staváků černých tygrů v hnízdě

6 Holubi rádi sedají na sedačky, ale i tam, kde se jim zachce.

7 Zde je vidět, že každý holub žlutý tygr není stejný, holubi se rádi sluní nad voliérou.

8 V současnosti přítel Hořejš chová české staváky tygry v barvách žlutá a černá.

9 Český stavák je holub voláč a někdy se dokáže nečekaně předvést.

8

9

10

10 Holubi rádi hledají v trávě na zahradě.

11 Takhle Václav Hořejš tráví volný čas s holubou, často je s ním i jeho přítelkyně.

12 Těchto cen si Václav Hořejš váží nejvíce, jsou získané na speciálních celostátních výstavách českých staváků v Kolíně.

13 Získané čestné ceny z místních, okresních, krajských a klubových výstav

11

chovatele. Dneska je jiná doba, mládež má jiné zájmy. Když jsem byl kluk, tak jsem měl spoustu zájmů, bavila mě příroda, zvířata. Když jsem byl mladý, tak jsem hrál za Veselí nad Lužnicí fotbal, ale holubaření mě nikdy nepřestalo bavit.

Ve Frahelži máme budovu, ve které je místní hostinec, poskytujeme zde ubytování pro turisty a máme tam také výstavní halu, kde pořádáme výstavy drobného zvířectva. Nyní pořádáme výstavu jen poslední víkend v lednu, dříve jsme pořádali výstavy v květnu při místní pouťi, ale upustili jsme od toho, protože je to právě uprostřed chovné sezóny.

Je to asi osm let zpátky, co mě můj kamarád Vláda Vojta z Valu u Veselí nad Lužnicí vzal na speciální výstavu českých staváků do Písku a Kolína. On je to takový můj osobní šofér, protože mě pořád bere s sebou, když jede někde na výstavu nebo k chovatelům holubů. V roce 2010 jsem se právě díky Vláďovi Vojtovi dostal do klubu jihočeské pobočky chovatelů holubů českých staváků se sídlem v Písku. A tak jsem začal vystavovat holuby na speciální výstavě této jihočeské pobočky, ale i na celostátní klubové výstavě českých staváků v Kolíně.

▲ A co chováte nyní?

Nyní chovám holuby české staváky černé tygry, ty tedy již asi 25 let. Vloni jsem se dal do českých staváků žlutých tygrů. Ještě chovám slepice vlašky koroptví a kachny indické běžce. Za holubařský vzor mám Jardu Jindrů z Bošilce. Po republice mám spoustu známých chovatelů, převážně stavákařů. Velice blízko mám k Vláďovi Vojtovi z Valu u Veselí nad Lužnicí, je to stavákař. Letos mi již volalo asi deset chovatelů, že by měli zájem o mé české staváky černé tygry.

▲ Jakých úspěchů si ceníte nejvíce?

Mezi mé nejlepší chovatelské úspěchy, kterých si velice vážím, patří získání 1. místa v roce 2015 na české staváky černé tygry na speciální výstavě v Kolíně v soutěži Memorál Karla Krále. Toto místo jsem obhájil i v roce 2016 a do třetice všeho dobrého i v roce 2017. Navíc jsem v Kolíně v roce 2016 získal na holuba titul Šampion na černou barvu českých staváků. Na jihočeské krajské výstavě, která se konala v roce 2007 v Třeboni, jsem získal pohár hejtmána Jihočeského kraje dr. Jana Zahradníka na 4. nejlepší kolekci holubů. Předseda jihočeské pobočky klubu českých staváků Miloslav Pileček věnoval v roce 2016 pohár na málo chované barevné rázy českých staváků. Tento pohár jsem získal na speciální výstavě v Písku. Z ostatních výstav mám řadu čestných cen a diplomů.

▲ Prozradíte nám, co je základem úspěšného chovu?

Všechny úspěchy mám díky dobrému rodnému zázemí. Když jedu někde na výstavu, tak vím, že je o holuby postaráno. Mám hodnou přítelkyni Marii, která všechno nakrmí a napojí. Já jí za to ve volném čase ukazuji, když si ke mně sedne na zahradě na lavičku,

který holub ke kterému patří. Je to zlatá ženská. Moje manželka, která mi již zemřela, mi též do chovu holubů nemluvila – nenadávala, ale naopak se vždycky snažila pomoci, když jsem k holubům nemohl, pokud jsem byl třeba nemocný anebo zůstal dlouho v práci, tak se mi o holuby postarala.

Mám pět vnuček a dvě pravnučky, jednu dceru a dva syny. Jen můj syn Pavel, který žije ve vesničce Klec na Třeboňsku, se po mě trochu zasloužil do chovu holubů. Sice nemá na organizované chovatelství kvůli svému zaměstnání čas, ale věnuje se chovu holubů. Má holuby ode mě, a když já do svého chovu něco potřebuji, tak si je od něj vezmu zase zpátky.

Pravidelně se účastním klubových výstav v Písku a Kolíně a navštěvuji i různé chovatelské výstavy a účastním se i setkání chovatelů českých staváků v říjnu v Besednici. Jsem předplatitelem a čtenářem časopisu Chovatel a Svět holubů, kde se vždy těším na nové články o holubech a chovatelství.

Za příjemný rozhovor poděkoval

Jiří Ambrož, foto autor

12

13